Regeringsrätten

Rättsfall

Fråga om besvär hos RR kommit i rätt tid då KR:s dom sänts i lösbrev till parten och delgivningserkännandet undertecknats av annan person vars behörighet ej klarlagts.

Besvär av V. angående sjömansskatt. – RR yttrade i beslut för prövning av frågan om besvären inkommit i rätt tid: Enligt tillgängligt delgivningskvitto har KR:s dom den 22 maj 1975 mottagits av "För Erland .V. Gunnar V.". I avsaknad av närmare upplysning rörande Gunnar V.:s behörighet att mottaga delgivning för Erland V.:s räkning kan det emellertid inte anses framgå, att handlingen sagda dag delgivits Erland V. Icke heller föreligger annan utredning om den tidpunkt, då Erland V. fick del av domen. Vid angivna förhållanden är det inte i målet klarlagt, att besvären, som enligt lag skolat vara inkomna till RR inom två månader från det Erland V. fick del av KR:s dom och som inkommit den 1 aug 1975, anförts för sent. – RR förordnar, att handlingarna i målet skall överlämnas till avdelning av RR med den sammansättning, som är föreskriven vid behandling av fråga om prövningstillstånd. (RR föredr. och beslut 16.3.1976.)

Målet föredrogs härefter ånyo, varvid RR ej meddelade prövningstillstånd (15.3.1976.)

Återkrav har ej ansetts kunna ske genom debetsedel på tillkommande skatt för att återfå skatt som oriktigt tillgodoförts och utbetalts till skattskyldig

Besvär av Lennart W. angående återfående av skatt. – Kvarstående skatt debiterades Lennart W. för år 1966 med 153 kr enligt debetsedel att betalas under uppbördsterminerna i mars och maj år 1967 med 76 resp 77 kr. Samtidigt debiterades hans hustru Anne W. kvarstående skatt med samma belopp eller 153 kr. Lennart W. inbetalade skattebeloppet 153 kr i behörig ordning, vilket belopp gottskrevs honom. Samtidigt betalade hans hustru in sin kvarstående skatt 153 kr av vilket belopp 76 kr av misstag kom att kontoföras på Lennart W.:s konto. Ifrågavarande belopp, 76 kr, utbetalades den 8 juni 1967 till Lennart Wiberg.

Lokala skattemyndigheten i fögderiet beslöt att debetsedel på tillkommande skatt på 76 kr jämlikt 70 § 2 mom uppbördslagen skulle utfärdas för Lennart W.

LS fastställde beslutet och KR i Sthlm gjorde ej ändring häri.

RR yttrade: Sedan slutlig skatt enligt 1966 års taxering fastställts för W.,

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:02:36

har han genom debetsedel debiterats kvarstående skatt av 153 kr, som W. i vederbörlig ordning inbetalat. Emellertid har genom felaktig kontoföring W. kommit att gottskrivas ytterligare 76 kr. Sistnämnda belopp har, då felet upptäckts, av postverkets skatteavdelning restituerats till W. såsom "för mycket inbetald slutlig skatt", oaktat det ifrågavarande beloppet icke inbetalts av W. – Då lokala skattemyndigheten önskat av W. återfå ifrågavarande 76 kr för att tillgodoföras rätt konto, har myndigheten den 9 sept 1969 med stöd av 70 § 2 mom uppbördslagen beslutat att debetsedel å tillkommande skatt å 76 kr skall utfärdas för W. – Uppbördsmyndigheten äger icke debitera skattskyldig tillkommande skatt för att göra sig betald för krav av förevarande art. RR undanröjer därför, med ändring av LS:s beslut och KR:s dom, lokala skattemyndighetens beslut. (RR föredr. 16.3; dom 5.4.1976.)

Anm.: Se RÅ 1964 not 2270, 1970 not 249, 1973 not 135, 1973 not 951. Se även SOU 1945: 27 s299, SOU 1952: 1 s 143, 436, SOU 1965: 23 s 211, prop 1945: 370 s 245, prop 1953: 100 s 175, 471, prop 1967: 130 s 97–98, 134, Jarnerup, Skatt vid källan s 9, 181–182, Lundin, Uppbörd av skatt s 21, 218–219.

Restaurants arbetsgivaransvar beträffande tamburvaktmästare

Besvär av Konsumtionsföreningen i Göteborg med omnejd angående arbetsgivaransvar. – G. arbetade under år 1967 som tamburvaktmästare vid Konsums restaurang Trappan i Göteborg. G.:s arbetsförhållanden reglerades av ett avtal av den 7 mars 1967 mellan Konsumtionsföreningen i Göteborg med omnejd, ekonomisk förening, å ena sidan, och G., å andra sidan. – Lokala skattemyndigheten i Göteborg fann med stöd av 75 § uppbördslagen föreningen jämte G. ansvarig för ett belopp av 3 175 kr av G. påförd kvarstående skatt enligt 1968 års taxering jämte restavgift 127 kr. – Beslutet fastställdes av LSR och KR i Gbg.

RR yttrade:

Enligt 3 § 2 moms uppbördslagen (UL) skall preliminär A-skatt utgöras för sådan inkomst av tjänst, vilken helt eller delvis utgår i penningar och vilken hänför sig till den skattskyldiges huvudsakliga arbetsanställning eller eljest utgör hans huvudsakliga inkomst av tjänst. Det åligger jämlikt 39 § nämnda lag den som utbetalar kontant belopp, som för mottagaren utgör sådan inkomst av tjänst, att verkställa avdrag för gäldande av preliminär A-skatt som mottagaren har att erlägga. Underlåter den, som enligt vad här återgivits har att verkställa skatteavdrag, utan skälig anledning att vederbörligen fullgöra denna skyldighet, är han enligt 75 § UL jämte mottagaren ansvarig för skatt, vilken skatteavdraget skolat avse, till belopp som svarar mot vad han underlåtit att avdraga. – Av det i målet företedda avtalet – som av föreningen uppgivits ansluta till ett ramavtal träffat år 1966 mellan Arbetsgivareföreningen för Hotell och Restauranger m fl och Restauranganställdas förbund – mellan föreningen och G. framgår bl a följande. – G. ägde att av de gäster vid restaurangen, som tog hans tjänster i anspråk, uppbära frivilligt lämnade avgifter. Han ägde dock – med

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:02:36

visst undantag för skolklasser – avkräva gäst 10 öre för inlämnade kläder eller persedlar. Den "överenskomna ersättningen" till G. var beräknad att med 100 kr överstiga vad diversearbetare med mindre än tre års yrkesvana åtnjöt i löneförmåner enligt riksavtalet mellan parterna. G. ägde rätt till semester enligt lag. Om mer än intjänad semester uttagits då "anställningen avbrytes" förelåg återbetalningsskyldighet för G. med belopp motsvarande uppburen semesterlön utöver intjänat belopp. Föreningen svarade för ATP, sjukförsäkring, grupplivförsäkring och AGB-försäkring. -

Med hänsyn till vad som sålunda och i övrigt i målet framkommit anser RR att G. varit anställd hos föreningen. Hans inkomst från denna anställning är – som också skett vid taxeringen av inkomsten – att anse som inkomst av tjänst. Vid detta förhållande har G. haft att utgöra preliminär A-skatt och – eftersom anledning icke föreligger till antagande att G. haft annan huvudarbetsgivare än föreningen – denna varit skyldig att verkställa avdrag för gäldande av denna skatt.

Föreningens invändning att G. haft rätt att själv och utan redovisningsskyldighet gentemot föreningen uppbära garderobsavgifterna och således icke uppburit någon kontant utbetalning från föreningen kan – vid den bedömning som RR gjort i fråga om arten av G.:s inkomster, vilka ostridigt utgjorts av penningar – icke fritaga föreningen från skyldigheten att verkställa preliminärskatteavdrag. Det får således anses ha åvilat föreningen att tillse att den ordning i vilken G. ägde utfå sin ersättning varit sådan att skatteavdrag kunnat göras. – RR finner icke omständigheterna i målet vara sådana att föreningen haft skälig anledning underlåta att verkställa skatteavdrag. Föreningen är således ansvarig för skatten enligt 75 § UL. - På grund av vad sålunda anförts lämnar RR föreningens besvär utan bifall. (RR föredr. 16.3; dom 5.4.1976.)

Anm.: Se RÅ 1960 ref 43, 1963 not 724–725, 1966 not 1448, 1967 not 606, 1967 not 1296, 1968 not 53, 1969 not 1538, 1970 not 1030 samt Centrala uppbördsnämndens meddelanden 1946: 8, 1947: 10, 1947: 40, 1953: 15, 1955: 3, 1955: 17, 1956: 3, RSV Du 1974: 3. Jfr även NJA 1948: 440. Se vidare SOU 1945: 27 s 300, prop 1953: 100 s 470, Vem är arbetstagare, skrift utfärdad av Riksförsäkringsverket, Adlercreutz, Arbetstagarbegreppet s 83, Schmidt, Arbetsrätt I s 236–241, Lundin, Uppbörd av skatt s 50, 88–90.

Kostnader för vård av fosterbarn (narkotikaskadat).

Besvär av lantbrukaren P. angående inkomsttaxering 1973. – I sin deklaration tog P. upp ersättning från barnavårdsnämnden med 9 380 kr. Ersättningen avsåg vård av en narkotikaskadad yngling under omkring sju månader. P. yrkade därefter med hänvisning till ett RR-utslag (RRK R72 1: 29), avdrag med 75 procent av detta belopp eller 7 035 kr. – TN nedsatte avdraget till 5250 kr beräknat efter 25 kr per dygn och 210 dygn. – I besvär hos LSR vidhöll P. sitt yrkande om avdrag med 75 procent av uppburen ersättning. Såväl LSR som KR i Sundsvall ogillade P.:s talan.

RR yttrade: Enligt bestämmelserna i KL 31 och 32 §§, utgör hela den ersättning, som fosterföräldrar uppbär för vård av fosterbarn, intäkt av tjänst. Från denna intäkt

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:02:36

får enligt 33 § samma lag göras avdrag för samtliga utgifter vilka är att anse såsom kostnader för vården. Skillnaden mellan vårdersättningen och de kostnader, som sålunda får avdragas, utgör den ersättning, som fosterföräldrarna själva erhåller för sitt arbete med att omhänderha och fostra dem anförtrodda fosterbarn. På denna intäkt utgår skatt enligt kommunalskattelagen liksom på alla andra inkomster av tjänst.

Med hänsyn till det viktiga intresset av att principen om en likformig och rättvis beskattning upprätthålles ligger det vikt vid, att den i många fall måhända knappa ekonomiska ersättning, som fosterföräldrarna erhåller för sina personliga arbetsinsatser, icke ges ett ökat värde på det sättet, att den helt eller delvis göres skattefri genom att avdraget beräknas till högre belopp än som skäligen kan anses svara mot havda kostnader.

I syfte att uppnå likformighet vid bedömningen av skäliga kostnadsavdrag har RSV fastställt anvisningar (RSV Dt 1973:4) till ledning för taxeringsmyndigheterna angående avdrag för kostnader i de fall kommun eller annan myndighet utbetalt särskild ersättning för vård i enskilt hem vid omhändertaganden enligt barnavårdslagen. Anvisningarna var avsedda att tillämpas vid 1973 års taxering. Normalavdraget utgör enligt anvisningarna för barn äldre än 10 år, 600 kr för månad. Normalavdragen har fastställts med utgångspunkt från att ersättning har utgått enligt de normer som svenska kommunförbundet rekommenderat. I normalavdragen har enligt RSV inräknats kostnader för mat, bostad samt inköp av kläder, skor eller annan utrustning. Vidare har inräknats andel i kostnader som är gemensamma för familjen, såsom för resor, tvätt, toalettartiklar, telefon, tidningar o d. Dessutom har beaktats vissa merkostnader för slitage på möbler och annan utrustning i hemmet. Föreligger särskilda omständigheter kan enligt anvisningarna avdrag medges med högre belopp än normalavdraget. Högre avdrag bör sålunda enligt anvisningarna medges för vård av barn, som genom fysiska, psykiska eller sociala handikapp medfört ökade kostnader för exempelvis resor, telefon, slitage på inventarier eller utrustning i hemmet. För att avdrag skall medges med högre belopp än normalavdragen bör enligt anvisningarna krävas, att de för bedömningen avgörande omständigheterna särskilt anges.

De av RSV utfärdade anvisningarna är icke bindande för taxeringsmyndigheterna. Enligt RR:s uppfattning är de dock ägnade att i allmänhet tjäna till ledning för bedömningen av skäligheten av yrkade avdrag. Det är enligt RR:s mening uppenbart, att den i anvisningen använda metoden att beräkna avdraget till visst belopp för månad utgör en bättre grund för fastställande av skäligt avdrag än att bestämma detta till viss procent av den uppburna ersättningen.

P. har i förevarande fall yrkat högre avdrag än myndigheterna tillerkänt honom på den grund att det i hans fall är fråga om vård av en narkotikaskadad yngling. Vården har enligt honom därför medfört betydligt högre kostnader än det normalbelopp som anges i RSV:s anvisningar. P. har därvid särskilt åberopat att fosterföräldrarna haft kostnader för utgivande av fickpengar (rökning), arbetspremier och presenter givna i uppmuntrande syfte, resor, biobesök med mera, som familjen normalt ej skulle ha kostat på sig men som gjorts såsom ett led i försöken att få den vårdades tankar bort från narkotika. – Det avdrag som tillerkänts P. har beräknats efter 25 kr för dag och uppgår alltså till 750 kr för månad eller 150 kr för månad mer än enligt de av RSV utfärdade anvisningarna. P. har icke i målet gjort troligt att de

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:02:36

av honom havda särskilda kostnaderna överstigit detta belopp. – Med beaktande av vad här anförts kan det avdrag för havda kostnader som tillerkänts P. icke anses ha beräknats till ett för lågt belopp. RR lämnar därför besvären utan bifall. (RR föredr. 5.2; dom 3.3.1976.)

Anm.: Se RÅ 1972 not. 561 (RRK R72 1: 29) (Skattenytt 1972 s. 522) och RSV Dt 1973: 4 och 14.

Ej skuldavdrag vid förmögenhetstaxering för obetalda premier avseende egen pensionsförsäkring

Besvär av TI angående T.:s förmögenhetstaxering 1970. – T. tecknade under dec 1969 hos försäkringsaktiebolaget Skandia dels en livränteförsäkring dels en tilläggsförsäkring, båda av pensionsförsäkringskaraktär, med premier på tillhopa 135 500 kr, som han erlade den 15 jan 1970. Vid inkomsttaxeringen 1970 tillgodoförde han sig under allmänna avdrag i sin deklaration avdrag för dessa pensionsförsäkringspremier, varom nu ej är fråga. I förmögenhetssammanställningen yrkade T. i samma deklaration avdrag enligt avgiven specifikation för skuld till Skandia för tecknade försäkringar, betald den 15 jan 1970, med 135500 kr.

TN vägrade vid förmögenhetstaxeringen detta skuldavdrag, enär försäkringspremier skulle erläggas i förskott.

Hos LSR yrkade T. förmögenhetstaxering i enlighet med sin deklaration.

LSR vägrade avdrag men KR i Sthlm medgav detsamma och anförde bl. a.: Premierna har betalats den 15 jan 1970 och har ansetts avdragsgilla vid nu förevarande inkomsttaxeringar. Handlingarna ger ej stöd för antagande att T. den 31 dec 1969 inte skulle varit bunden av försäkringsavtalen. T. får därför anses berättigad att vid förmögenhetstaxeringen såsom skuld dra av yrkade 135500 kr.

RR – där TI klagade – yttrade: Enligt 5 § tredje stycket lagen (1947: 577) om statlig förmögenhetsskatt får borgensförbindelse, för vilken betalningsskyldighet ännu ej inträtt, eller annan *villkorlig skuld* ej avdragas vid förmögenhetsberäkningen. Härmed korresponderar stadgandet i 3 punkten av anv till 3 och 4 §§ samma lag, att bland tillgångarna icke skall medräknas fordran, som för sin tillkomst gjorts beroende av ett villkor som är ovisst, antingen i den meningen att det är osäkert, om den såsom villkor bestämda tilldragelsen kommer att inträffa, eller i den meningen att det visserligen är säkert, att tilldragelsen skall inträffa, men ovisst när. – Så länge en försäkringspremie icke blivit betald, kan det vara ovisst huruvida försäkringsgivarens mot premien svarande förpliktelse kommer att inträda. Det kan också vara ovisst huruvida premier som förfallit till betalning kommer att avkrävas försäkringstagaren. Försäkringsgivaren har som regel möjlighet att vid försummad premiebetalning säga upp avtalet i stället för att utkräva

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:02:36

premien. Utredningen i förevarande mål ger ej vid handen att för de försäkringar varom är fråga gällt andra regler beträffande försäkringsgivarens ansvar och verkan av uteblivna premiebetalningar än nu sagts. T.:s genom försäkringsavtalet gjorde åtagande i fråga om premiebetalningar är därför att anse som sådan villkorlig skuld som enligt 5 § tredje stycket lagen om förmögenhetsskatt ej får avdragas vid förmögenhetsberäkningen. (RR föredr. 3.2; dom 2.3.1976; en ledamot av RR anförde annan motivering.)

Anm.: Se RÅ 1930 ref 28, 1958 ref 23, 1959 not 63, 1959 not 1833, 1972 ref 23. Se även Skattenytt 1975 s. 412 samt Geijer Rosenquist, Sterner Del 1 7:e uppl s 721–724, 729, 735, K G A Sandström, Om förmögenhetsskatt, s 148–156, 162–163, 199, 209–213, Hellner, Försäkringsrätt andra upplagan s 114–119, RN 1954 nr 8: 1, RN 1961 nr 1: 9.

Fråga om underlaget för skattetillägg när rörelseinkomst skönsmässigt höjts men avdrag medgetts för ytterligare kostnader

Besvär av P. angående inkomsttaxering och skattetillägg för 1972.

RR yttrade: Det P. påförda skattetillägget grundas på att intäkten av rörelse med stöd av 21 § TL uppskattats till ett 3 000 kr högre belopp än som redovisats i deklarationen samt att ränteintäkter på 594 kr avseende bankmedel inte redovisats i deklarationen. Av handlingarna framgår emellertid att höjningen av rörelsens nettointäkt inskränker sig till (19 099–16 699 =) 2 400 kr. – Underlaget för påförande av skattetillägg utgör till följd härav (3 594–600 =) 2 994 kr. På grund härav och då omständigheter som kan föranleda eftergift av skattetillägget icke visats föreligga föranleder besvären icke annan ändring av KR:s dom i nu förevarande del än att RR nedsätter P. påfört skattetillägg till 50 procent av den inkomstskatt som belöper på 2 994 kr. (RR föredr. 18.2; dom 9.3.1976; en ledamot av RR anförde annan motivering.)

Anm.: Se SOU 1969: 42 s 142–143, Thornstedt, Eklund, Skattebrott och skattetillägg s 96–99, Skattenytt 1971 s 452–453 (Bergh).

Fråga om taxeringsöverflyttning enligt 105 § TL (ej sådan överflyttning för annan inkomst än den om vilken talan förts i vederbörlig ordning)

Besvär av TI angående W:s inkomsttaxering 1970. – RR yttrade: Av den i målet förebragda utredningen framgår följande. I räkenskaperna för S. Elektriska Aktiebolag, vari W. äger flertalet aktier, gottskrevs W. per den 31 dec 1967 tantiem med 26 500 kr och per den 31 dec 1968 tantiem med 12 850 kr. W. redovisade beloppet 26 500 kr såsom inkomst i sin självdeklaration år 1969 och beloppet 12 850 kr såsom inkomst i sin självdeklaration år 1970. Vederbörande TN upptog emellertid till beskattning beloppet 26 500

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:02:36

kr vid 1968 års taxering och beloppet 12 850 kr vid 1969 års taxering samt bestämde W.:s taxeringar nämnda år i enlighet härmed. Sedan W. hos LSR anfört besvär över 1970 års taxering med förmälan att TN i enlighet med hans deklaration upptagit beloppet 12 850 kr till beskattning jämväl sistnämnda år och att beloppet således beskattas två gånger, biföll LSR enligt beslut den 27 mars 1972 W.:s besvär och nedsatte hans inkomst av tjänst med 12 850 kr samt bestämde i enlighet härmed W.:s taxeringar till vissa angivna belopp. Såvitt framgår av handlingarna i målet har LSR:s beslut vunnit laga kraft. – I förevarande mål har TI hos KR yrkat att W. vid taxeringen år 1969 måtte beskattas för beloppet 26 500 kr i stället för beloppet 12 850 kr och att således W.:s taxering måtte höjas med 13 650 kr. Han har däremot inte fört någon talan angående taxeringen år 1970. Den omständigheten att KR bifallit TI:s talan och således höjt taxeringen år 1969 kan vid angivna förhållanden inte anses ha bort föranleda KR att självmant vidtaga höjning jämväl av taxeringen år 1970. – RR lämnar därför besvären utan bifall. (RR föredr. 24.2; dom 9.3.1976.)

Yrkande om särskilt investeringsavdrag som ej gjorts i deklaration men väl före 15 augusti taxeringsåret – prövning?

Besvär av L. ekonomisk förening angående inkomsttaxering 1969. –

I en till PN den 14 aug 1969 inkommen skrift, som överlämnats till MKPN, yrkade föreningen avdrag enligt 1968 års förordning om särskilt investeringsavdrag vid taxering till statlig inkomstskatt med 44 469 kr.

PN yttrade: Enligt 4 § förordningen 15.3.1968 om särskilt investeringsavdrag vid taxering till statlig inkomstskatt kan särskilt investeringsavdrag åtnjutas endast om den skattskyldige framställer yrkande härom i allmän självdeklaration eller i därtill hörande bilagor. Med hänsyn till denna bestämmelse finner PN föreningens yrkande icke lagligen kunna bifallas. – KR: ej ändring.

RR yttrade: Förordningen (1968: 87) om särskilt investeringsavdrag vid taxering till statlig inkomstskatt uppställer för avdragsrätten i formellt hänseende kravet att yrkande om avdrag skall ha framställts i allmän självdeklaration eller i därtill hörande bilaga. – Syftet med den föreskrivna ordningen måste antagas ha varit att frågan om den särskilda stimulans, som rätten till investeringsavdrag innebär, skall bli avgjord samtidigt med taxeringen och på grundval av uppgifter som den skattskyldige har att lämna i samband med denna att tjäna som underlag för prövningen av avdragsyrkandet. – Visserligen är i taxeringslagen vissa frister fastlagda för fullgörande av deklarationsplikten och det kan antagas att dessa frister i första hand avsetts bli tillämpliga genom den nu aktuella bestämmelsen om att avdragsyrkande skall framställas i allmän självdeklaration eller bilaga därtill. Emellertid måste en av den skattskyldige avgiven deklaration upptagas till prövning även om den lämnats efter utgången av fristen, om den blott avgivits inom tiden för anförande av besvär över taxeringsnämndens beslut, dvs senast den 15 augusti taxeringsåret. Mot detta beslut får nämligen talan föras av den skattskyldige, även om beslutet inte gått honom emot. Utrycklig bestämmelse härom har numera införts i 74 § taxeringslagen men regeln ansågs gälla även tidigare.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:02:36

RR fortsatte: Innebörden härav är att den skattskyldige kan efter TN:s slutbehandling av hans taxering men inom besvärstiden ändra sina i deklarationen lämnade uppgifter och yrkanden eller avge en helt ny deklaration med yrkande om annan taxering än den som taxeringsnämnden bestämt i överensstämmelse med hans tidigare deklaration, och dessa yrkanden måste upptagas till prövning. – Skäl saknas att vid behandlingen av enligt det föregående framställda nya yrkanden ge yrkanden om investeringsavdrag en särställning såtillvida att de inte skulle upptagas till prövning i sak. Syftet med föreskriften att yrkande om investeringsavdrag skall upptagas i självdeklarationen – sådant detta syfte i det föregående antagits vara – blir nämligen inte åsidosatt om yrkandet prövas. – I enlighet med det sagda finner RR att PN haft att till prövning upptaga föreningens yrkande om investeringsavdrag, vilket yrkande framställts i deklarationsbilaga som avlämnats inom tiden för besvär över TN:s beslut. RR beslöt överlämna målet till MKSR. (RR föredr. 22.1; beslut 4.2.1976; en ledamot av RR skiljaktig.)

Anm.: Se bl. a. Skattenytt 1973 s. 68 (Toftered) och 1976 s. 457 (Virin).

Skattetillägg, misskrivning eller ej?

Besvär av D. angående skattetillägg vid 1972 års taxering. – RR yttrade: D. har i självdeklarationen som enda inkomst uppgivit lön med 2 900 kr. Rättligen har han under beskattningsåret uppburit 29 002 kr. Väl måste det vid en jämförelse mellan den uppgivna inkomsten och uppgiven erlagd preliminär skatt, 10 418 kr, ha framstått som mindre sannolikt att uppgiften om inkomsten var riktig. Den förelupna felaktigheten är emellertid av den art att TN ej kunnat utan tillgång till uppgifter utöver dem som lämnats i deklarationen eller till denna fogade handlingar bedöma huruvida misskrivning verkligen förelegat. Lämnandet av den oriktiga uppgiften är därför ej att anse som sådan uppenbar misskrivning som avses i 116 b § TL. – Någon omständighet som kan föranleda eftergift enligt 116 d § TL har ej anförts. (RR föredr. 13.1; dom 10.2.1976.)

Anm.: Se RRK R 75 1: 54 samt där anmärkta rättsfall och litteratur.

Skattetillägg: oriktig uppgift?

Besvär av R. angående skattetillägg vid 1972 års taxering. – KR i Sundsvall yttrade: R. har i deklarationen yrkat avdrag för resekostnader och ökade levnadskostnader med belopp motsvarande uppburna traktamenten. Av handlingarna framgår emellertid att R. enbart tjänstgjort på sin vanliga verksamhetsort och att några avdragsgilla sådana kostnader inte uppkommit. R. får härigenom anses ha lämnat sådan oriktig uppgift som avses i 116 a § TL. Skäl för eftergift av skattetillägg föreligger inte. – RR: ej ändring. (RR föredr. 29.1; dom 16.2.1976.)

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:02:36

Värdeminskning av skog avverkad vid sidan av kraftledningsgata som upplåtits enligt servitut

Besvär av TI angående A.:s inkomsttaxering 1969. – Sedan A. av KR i Sthlm medgetts avdrag för värdeminskning av skog med 4 071 kr, yttrade RR:

A. har år 1963 förvärvat fastigheten Veda 3:4. Genom avtal den 12 febr 1962 mellan Aktiebolaget Arbrå kraftverk och fastighetens tidigare ägare om kraftledningsservitut har fastighetsägaren medgivit bolaget såsom ägare av viss kraftledning att framdraga och för all framtid bibehålla kraftledningen över fastigheten i viss sträckning samt å fastigheten uppsätta nödiga stolpar och stag och borttaga för ledningen hinderliga och för dess säkerhet farliga träd och buskar. Enligt avtalet gällde vidare att träd och buskar som fälls för ledningens framdragande och bibehållande tillhör fastighetsägaren samt att fastighetsägaren skall erhålla en engångsersättning för både bestående skada föranledd av ledningen och för tillfällig skada vid ledningens byggande. Enligt ett den 25 juni 1968 av A. som dåmera ägare av fastigheten undertecknat värderingsprotokoll avseende ersättning enligt ovannämnda servitutsavtal har A. mot erhållande av visst belopp bl a medgivit ledningsägaren rätt att i all framtid bibehålla en 24 meter bred skogsgata fri från skog. – Handlingarna utvisar bl a följande. I samband med fullgörande av servitutsförpliktelserna har A. avverkat i själva kraftledningsgatan, vars areal beräknats till 6 000 kvm, 147 kbm skog och i de till gatan närmast gränsande områdena ytterligare 195 kbm skog. Sistnämnda kvantitet har avsett träd som varit hindersamma eller farliga för kraftledningen och som det enligt servitutsavtalet ålegat fastighetsägaren att borttaga. – Av köpeskillingen för ifrågavarande virkesparti belöper på det för A. gällande ingående virkesförrådet på området ifråga tillhopa 14 468 kr. Härav har 28,2 % eller 4 071 kr influtit under 1968, för vilket belopp A. yrkat avdrag i sin deklaration år 1969. – Ostridigt är att avverkningen gjorts med anledning av upplåtelse av servitutsrätt på obegränsad tid mot engångsersättning. Det ifrågavarande servitutet har visserligen icke gällt visst avgränsat markområde, på vilket den avverkade skogen har vuxit, men den mark där avverkningen skett – antingen fråga är om själva kraftledningsgatan eller angränsande områden – har haft sådant omedelbart samband med servitutsrätten enligt avtalet, att regeln i 22 § 1 mom tredje stycket andra punkten KL i lagrummets lydelse enligt lagen den 18 maj 1962 (nr 163) om ändring i KL den 28 sept 1928 (nr 370) måste anses tillämplig beträffande det avverkade virkesparti varom är fråga i målet. – Då sålunda A. ägt åtnjuta det av henne begärda värdeminskningsavdraget, lämnar RR TI:s besvär utan bifall. (RR föredr. 17.3; dom 13.4.1976.)

En ledamot av RR (Cars) var skiljaktig och anförde: Såvitt framgår av handlingarna i målet utgöres den mark, till vilken servitutsrätt mot engångsersättning upplåtits för obegränsad tid, endast av själva skogsgatan sådan den bestämts genom värderingsprotokoll av den 25 juni 1968. A. äger därför ej rätt att för den skog, som med anledning av upplåtelsen fällts utanför skogsgatan, åtnjuta avdrag för värdeminskning enligt föreskriften i 22 § 1 mom tredje stycket andra punkten KL i lagrummets vid taxeringen gällande lydelse. - På grund av det anförda fastställer jag, med ändring av KR:s beslut, PN:s beskattningsåtgärd.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-26 22:02:36